

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ

2004

2009

Документ за разглеждане в заседание

A6-0370/2008

30.9.2008

ДОКЛАД

относно предизвикателствата пред колективните споразумения в ЕС
(2008/2085(INI))

Комисия по заетост и социални въпроси

Докладчик: Jan Andersson

Докладчик по становище (*):
Tadeusz Zwiefka, комисия по правни въпроси

(*) Процедура с асоциирани комисии – член 47 от Правилника

СЪДЪРЖАНИЕ

	Страница
ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ.....	3
ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ.....	15
СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ.....	18
СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО ВЪТРЕШНИЯ ПАЗАР И ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ.....	23
РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ.....	26

(*) Процедура с асоциирани комисии – член 47 от Правилника

ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА РЕЗОЛЮЦИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

относно предизвикателствата пред колективните споразумения в ЕС
(2008/2085(INI))

Европейският парламент,

- като взе предвид член 2, първо тире, член 2 и член 3, буква й), от Договора за Европейския съюз,
- като взе предвид членове 136, 137, 138, 139 и 140 от Договора за ЕО,
- като взе предвид членове 12, 39 и 49 от Договора за ЕО,
- като взе предвид Договора от Лисабон от 13 декември 2007 г., и по-специално член 3 от него,
- като взе предвид член 152 от Договора от Лисабон, който признава значението на социалния диалог и колективното договаряне за растежа,
- като взе предвид членове 27, 28 и 34 от Хартата на основните права на Европейския съюз,
- като взе предвид Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, и по-специално член 11 от нея,
- като взе предвид Европейската социална харта, и по-специално членове 5, 6 и 19 от нея,
- като взе предвид Европейската конвенция за правния статут на работниците-мигранти,
- като взе предвид Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги¹ (ДКР),
- като взе предвид доклада на службите на Комисията относно прилагането на Директива 96/71/ЕО (SEC(2006)0439) (Доклад на службите),
- като взе предвид Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 г. относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки²,
- като взе предвид клаузата „Монти“ от Регламент (ЕО) № 2697/98 на Съвета от 7 декември 1998 г. относно функционирането на вътрешния пазар по отношение на

¹ ОВ L 18, 21.1.1997 г., стр. 1.

² ОВ L 134, 30.4.2004 г., стр. 114.

свободното движение на стоки между държавите-членки¹,

- като взе предвид Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 г. относно услугите на вътрешния пазар²,
- като взе предвид решенията на Съда на Европейските общности (Съда на ЕО) от 27 март 1990 г. по Дело С-113/89 „Rush Portuguesa Ltda.“ срещу „Office Nationale d'Immigration”³,
- като взе предвид решенията на Съда на ЕО от 9 август 1994 г. по Дело С-43/93, „Vander Elst”⁴, от 23 ноември 1999 г. по Обединени дела С-369/96 и 376/96, „Arblade”⁵, от 21 октомври 2001 г. по Обединени дела С-49/98, С-50/98, С-52/98, С-54/98, С-68/98 и С-71/98, „Finalarte”⁶, от 7 февруари 2002 г. по Дело С-279/00, „Комисията срещу Италия”⁷, от 12 октомври 2004 г. по Дело С-60/03, „Wolff & Müller GmbH”⁸, от 21 октомври 2004 г. по Дело С-445/03, „Комисията срещу Люксембург”⁹, и от 19 януари 2006 г. по Дело С-244/04, „Комисията срещу Германия”¹⁰,
- като взе предвид решението на Съда на ЕО от 11 декември 2007 г. по Дело С-438/05, „Международна федерация на транспортните работници и Финландски съюз на моряците”¹¹ (делото „Viking”),
- като взе предвид решението на Съда на ЕО от 18 декември 2007 г. по Дело С-341/05, „Laval un Partneri Ltd”¹²,
- като взе предвид решението на Съда на ЕО от 3 април 2008 г. по Дело С-346/06, „Rüffert”¹³,
- като взе предвид следните конвенции на МОТ: МОТ-94 относно трудовите клаузи (обществени поръчки); МОТ-87 относно свободата на сдружаване и защитата на правото на организиране; МОТ-98 относно правото на организиране и колективно договаряне; МОТ-117 относно основните цели и стандарти на социалната политика, и по-специално част IV от нея; МОТ-154 относно колективното договаряне,
- като взе предвид своята резолюция от 26 октомври 2006 г. относно прилагането на

¹ ОВ L 337, 12.12.1998 г., стр. 8.

² ОВ L 376, 27.12.2006 г., стр. 36.

³ [1990] ECR I-1470.

⁴ [1994] ECR I-3803.

⁵ [1999] ECR I-8453.

⁶ [2001] ECR I-7831.

⁷ [2002] ECR I-1425.

⁸ [2004] ECR I-9553.

⁹ [2004] ECR I-10191.

¹⁰ [2006] ECR I-885.

¹¹ ОВ С 51, 23.2.2008 г., стр. 11.

¹² ОВ С 51, 23.2.2008 г., стр. 9.

¹³ Все още не публикувано в ОВ.

Директива 96/71/ЕО относно командироването на работници¹ ,

- като взе предвид своята резолюция от 15 януари 2004 г. относно прилагането на Директива 96/71/ЕО в държавите-членки² ,
 - като взе предвид своята резолюция от 23 май 2007 г. относно насърчаване осигуряването на достойни условия на труд за всички³ ,
 - като взе предвид общите принципи на „гъвкава сигурност“, подкрепени от Европейския съвет на 12 и 13 декември 2007 г., както и резолюцията на Парламента от 29 ноември 2007 г. относно общите принципи на гъвкавата сигурност⁴ ,
 - като взе предвид член 45 от своя правилник,
 - като взе предвид доклада на комисията по заетост и социални въпроси и становищата на комисията по правни въпроси и на комисията по вътрешния пазар и защита на потребителите (А6-0370/2008),
- А. като има предвид, че Договорът за ЕО признава основните права, предвидени в Хартата на основните права на Европейския съюз, в конституциите на държавите-членки и в различни международни договори и конвенции, като основна отправна точка в правото и практиката на Общността,
- Б. като има предвид, че Договорът за ЕО установява редица принципи, имащи отношение към този въпрос, както и че една от основните цели на Общността е вътрешен пазар, който се характеризира с премахването на пречките пред свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали между държавите-членки и със социално измерение,
- В. като има предвид, че един от тези принципи е признаването на основните конституционни права на гражданите, включително правото на създаване на профсъюзи, правото на стачка и правото на договаряне на колективни трудови договори,
- Г. като има предвид, че основните принципи на вътрешния пазар включват свободно движение на работници, свобода на установяване и свободно предоставяне на услуги,
- Д. като има предвид, че съгласно член 39 от Договора свободното движение на работници налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство, между работниците от държавите-членки, що се отнася до трудова заетост, възнаграждение и други условия на труд,
- Е. като има предвид, че ограничения върху основните свободи са допустими по силата

¹ ОВ С 313 Е, 20.12.2006 г., стр. 452.

² ОВ С 92 Е, 16.4.2004 г., стр. 404.

³ Приети текстове, Р6_ТА(2007)0206.

⁴ Приети текстове, Р6_ТА(2007)0574.

на Договора за ЕО, ако с тях се преследват законни цели, съвместими с Договора, ако се основават на императивни съображения от обществен интерес, ако са подходящи за постигане на преследваните цели и не надхвърлят необходимото за постигането на тези цели; като има предвид, че същевременно, съгласно член 52 от Хартата на основните права на Европейския съюз, ограничения спрямо упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, могат да бъдат налагани само ако са пропорционални и необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора,

- Ж. като има предвид, че Съдът на ЕО признава правото на предприемане на колективни действия за основно право, което представлява неразделна част от общите принципи на общностното право; това право също ще бъде заложено в Договора, ако Договорът от Лисабон бъде ратифициран,
- З. като има предвид, че Комисията на няколко пъти подчертава значението на съществуващата национална рамка в областта на трудовото законодателство и колективното договаряне за защитата на правата на работниците,
- И. като има предвид, че докладът на Комисията относно трудовите правоотношения в Европа през 2006 г. показва, че високо развитото колективно договаряне може да има положително въздействие върху социалното приобщаване,
- Й. като има предвид, че съгласно член 136 от Договора за ЕО Общността и държавите-членки „си поставят за цел ... подобряване на условията на живот и труд, така че да се постигне тяхното хармонизиране, докато се осъществява подобряването”; и като има предвид, че с оглед на постигането на тази цел член 140 от Договора за ЕО посочва, че Комисията трябва да поощрява тясното сътрудничество между държавите-членки в областта на социалната политика, и по-специално в областите, отнасящи се до правото на сдружаване и колективно договаряне между работодателите и работниците,
- К. като има предвид, че съгласно преамбюла на ДКР насърчаването на транснационалното предоставяне на услуги изисква условия на свободна и лоялна конкуренция и мерки, които да гарантират спазването на правата на работещите и да бъдат в съответствие с правната рамка, отнасяща се до националното трудово законодателство и трудовите правоотношения в държавите-членки,
- Л. като има предвид, че в съображение 12 от ДКР ясно се посочва, че „правото на Общността не изключва държавите-членки да прилагат своето законодателство или колективните договори, сключени между социалните партньори, по отношение на всяко лице, което е заето, дори и временно, на тяхна територия, макар неговият работодател да е установен в друга държава-членка” и че „правото на Общността не забранява на държавите-членки да гарантират спазването на тези правила с подходящи средства”,
- М. като има предвид, че целта на ДКР да осигури атмосфера на лоялна конкуренция и мерки, гарантиращи правата на работещите, е важна – в ерата на разширяване на обхвата на транснационалното предоставяне на услуги – за защитата на засегнатите

работници, като в същото време се спазва рамката на трудовото законодателство и трудовите правоотношения в държавите-членки,

- Н. като има предвид, че според ДКР законодателствата на държавите-членки трябва да се съгласуват, за да се определи ядро от задължителни правила за минимална закрила на командированите работници, които трябва да се спазват в приемащата държава, без да се възпрепятства прилагането на ред и условия на трудова заетост, които са по-благоприятни за работниците,
- О. като има предвид, че член 3, параграф 8, от ДКР дава възможност за прилагане на директивата или посредством законодателни актове, или посредством колективни трудови договори, които са обявени за универсално приложими или са общоприложими за всички подобни предприятия в съответния сектор, или са сключени от най-представителните организации на работодатели и на работници на национално равнище и се прилагат на цялата национална територия, Съдът на ЕО също така потвърждава, че тъй като целта на ДКР не е да хармонизира системи за установяване на ред и условия на трудова заетост, държавите-членки имат свободата да изберат система на национално равнище, която не е изрично упомената сред предвидените в ДКР,
- П. като има предвид, че основните разпоредби на член 3, параграф 1, от ДКР представляват международни задължителни правила, по отношение на които държавите-членки са поели съвместно задължение за изпълнението им; отбелязва, че свързаните с обществения ред разпоредби в член 3, параграф 10, също се състоят от международни задължителни правила, но са рамки, които предоставят на държавите-членки свобода на действие, що се отнася до дефинирането им в националното законодателство; освен това отбелязва, че възползването от член 3, параграф 10, е от значение за държавите-членки, тъй като им дава възможност да обмислят различни въпроси, свързани с пазара на труда, социалната политика и други области, включително закрилата на работниците, като същевременно се спазва принципът на равно третиране,
- Р. като има предвид, че мобилността на работниците е допринесла в много голяма степен за заетостта, просперитета и интеграцията в ЕС, като е дала на гражданите нови възможности да развиват знания и опит, както и да постигнат по-добър стандарт на живот,
- С. като има предвид, че член 28 от Хартата на основните права на Европейския съюз кодифицира правото на колективно договаряне и на колективни действия,
- Т. като има предвид, че единното изпълнение и прилагане на разпоредбите на ДКР са от съществено значение за постигането на нейните цели, по-специално спазването на договореностите относно колективните трудови договори, съществуващи в държавите-членки,
- У. като има предвид, че член 3, параграф 1, буква а), от Директива 2006/123/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2006 г. относно услугите на

вътрешния пазар¹ (Директивата за услугите) ясно посочва, че тя не цели да замени ДКР и не засяга нейните разпоредби,

- Ф. като има предвид, че по отношение на свободното движение на стоки в Регламент (ЕО) № 2679/98 на Съвета² беше включена следната клауза (известна като клаузата „Монти“: член 2: *„Настоящият регламент не може да бъде тълкуван като засягащ по какъвто и да е начин упражняването на основните права, както са признати в държавите-членки, включително правото или свободата на стачка. Тези права могат също да включват правото или свободата да се предприемат и други действия, произтичащи от специфичните системи на трудови отношения, присъщи на всяка държава-членка.“*,
- Х. като има предвид, че член 1, параграф 7, от Директивата за услугите предвижда следното: *„Настоящата директива не засяга упражняването на основни права, както са признати от правото на държавите-членки и правото на Общността. Тя не засяга и правото да се договарят, сключват и прилагат колективни трудови договори и да се предприемат индустриални действия, в съответствие с националните право и практики, съобразени с правото на Общността.“*,
- Ц. като има предвид, че Европейският съвет установи принципи за създаване на модели на пазара на труда, които предлагат в допълнение към високото равнище на сигурност и високо равнище на гъвкавост (известни като модел на „гъвкава сигурност“); като има предвид, че е признат фактът, че силните социални партньори със значителен обхват за колективно договаряне са важна част от един успешен модел на „гъвкава сигурност“,
- Ч. като има предвид, че тълкуването на правото на Общността, с оглед на основните права и свободи, е роля на Съда на ЕО, както и гарантирането на спазването на законността при тълкуването и прилагането на Договора за ЕО,
- Ш. като има предвид, че е от компетентността на националните съдилища да установят за всеки отделен случай дали са изпълнени критериите по отношение на ограничаването на основните свободи и тяхната съвместимост с правото на Общността,
- Щ. като има предвид, че правото на предприемане на колективни действия и сключване на колективни трудови договори е основно право, което представлява неразделна част от общите принципи на правото на Общността; като има предвид, че в този контекст Съдът на ЕО следва да не се опира на изявление на Съвета и Комисията от 24 септември 1996 г., което не е прието от Парламента (в качеството му на законодател), тъй като то би ограничило тълкуването на понятията „разпоредби, свързани с обществения ред“ и „национални разпоредби с основна важност за политическия ред“ само до задължителни правила, предвидени в законодателството,
- АА. като има предвид, че решението по делото „Albany“ (С-67/96) в областта на законодателството за защита на конкуренцията предостави на професионалните

¹ ОВ L 376, 27.12.2006 г., стр. 36.

² ОВ L 337, 12.12.1998 г., стр. 8.

съюзи значителна степен на свобода на действие по отношение на проблемите на пазара на труда,

АБ. като има предвид, че беше отбелязано наличието на различаващи се становища и тълкувания в рамките на Съда на Европейските общности и между Съда и неговите генерални адвокати по отношение на различните дела, свързани с ДКР, в частност по отношение на Дело С-341/05 „*Laval*”¹ и Дело С-346/06 „*Rüffert*”²; като има предвид, че когато тези становища и тълкувания се различават, може да съществуват основания за изясняване на баланса между основните права и свободи,

АВ. като има предвид, че изборът на правното основание за ДКР е основан на предположението, че командированите работници не навлизат на трудовия пазар на приемащата държава; като има предвид, че липсата на времево ограничение за разглеждането на даден работник като „командирован”, заедно с честата употреба на широко понятие относно командироването на работници, показва, че командированите работници въпреки всичко често навлизат на пазара на труда в приемащата държава,

1. подчертава, че свободата на предоставяне на услуги е един от крайъгълните камъни на европейския проект; счита обаче, че тя следва да бъде в равновесие, от една страна, с основните права и социалните цели, посочени в Договорите, и, от друга страна, с правото на публичните и социалните партньори да гарантират недискриминация и равно третиране, както и подобряването на условията на живот и труд; припомня, че колективното договаряне и колективните действия са основни права, признати от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и че равното третиране е основен принцип на Европейския съюз;
2. поддържа становището, че всеки гражданин на ЕС следва да има право да работи навсякъде в Европейския съюз и поради това следва да има право на равно третиране; следователно изразява съжаление, че това право не се прилага по еднакъв начин навсякъде в ЕС; счита, че все още действащите преходни договорености следва да бъдат внимателно преразгледани от Комисията, за да се оцени дали са наистина необходими за предотвратяване на нарушения във функционирането на националните пазари на труда, като ако се констатира, че това не е така, те следва да бъдат премахнати възможно най-бързо;
3. подчертава, че свободата на предоставяне на услуги не противоречи на основното право на социалните партньори да насърчават социален диалог и да предприемат действия при трудови спорове и няма преимущество над него, особено като се има предвид, че това е конституционно право в няколко държави-членки; подчертава, че целта на клаузата „Монти” беше да защити основните конституционни права в условията на единния пазар; същевременно припомня, че свободното движение на работници е една от четирите свободи на вътрешния пазар;

¹ Решение на Съда на Европейските общности от 18 декември 2007 г. по Дело С-341/05 „*Laval un Partneri Ltd*” [2007] ECR I-11767 (делото „*Laval*”).

² Решение на Съда на Европейските общности от 3 април 2008 г. по Дело С-346/06, „*Rüffert*”, все още непубликувано в ССП (вж. ОВ С 128, 24.5.2008 г., стр. 9).

4. приветства Договора от Лисабон и факта, че Хартата на основните права на Европейския съюз предстои да придобие правно задължителен характер; отбелязва, че това би включило правото на професионалните съюзи да договарят и сключват колективни трудови договори на съответните равнища, а в случай на конфликт на интереси и да предприемат колективни действия (като например стачка) за защита на своите интереси;
5. подчертава, че свободата на предоставяне на услуги няма преимущество над основните права, съдържащи се в Хартата на основните права на Европейския съюз, и по-конкретно правото на професионалните съюзи да предприемат действия при трудови спорове, по-специално като се има предвид, че това е конституционно право в няколко държави-членки; следователно подчертава, че решенията на Съда на ЕО по делата „Rüffert”, „Laval” и „Viking” демонстрират, че е необходимо да се изясни, че икономическите свободи, установени в Договорите, следва да се тълкуват по начин, който да не накърнява упражняването на основните социални права, признати от държавите-членки и от общностното право, включително правото да се договарят, сключват и прилагат колективни трудови договори и да се предприемат колективни действия, както и да не накърнява независимостта на социалните партньори, когато те упражняват тези основни права при преследване на социалните интереси и защитата на работниците;
6. подчертава, че ДКР позволява публичните органи и социалните партньори да определят ред и условия за трудова заетост, които са по-благоприятни за работниците, в съответствие с различните традиции в държавите-членки;
7. подчертава, че съображение 22 от ДКР гласи, че директивата не засяга законодателството на държавите-членки относно колективните действия в защита на професионалните интереси, което се потвърждава от член 137, параграф 5, от Договора за ЕО;
8. следователно подчертава необходимостта от гарантиране и укрепване на равното третиране и равното заплащане за еднакъв труд на едно и също работно място, в съответствие с членове 39 и 12 от Договора за ЕО; счита, че в рамките на свободата на предоставяне на услуги или свободата на установяване националността на работодателя, или на служителите или командированите работници, не може да служи за основание за случаи на неравенство по отношение на условията на труд, заплащането или упражняването на основните права, като например правото на стачка;
9. подчертава, че е важно да се предотвратят отрицателните последици за моделите на пазара на труда, които вече успяват да съчетаят висока степен на гъвкавост на трудовия пазар с високо равнище на сигурност, като в замяна този подход следва да се насърчава още повече;

Общи последици

10. отбелязва, че хоризонталното действие на определени разпоредби от Договора за ЕО зависи от изпълнението на точно определени условия, наред с другото

условието тези разпоредби да предоставят права на лица, които имат интереси в съответствие с въпросните задължения; изразява загриженост, че при специфичните обстоятелства във връзка с решенията, постановени неотдавна от Съда на ЕО, хоризонталното действие на член 43 от Договора за ЕО беше надлежно установено, като счита, че това може да доведе до завеждането на повече дела в Съда на ЕО;

11. приветства факта, че в съответствие с принципите и традициите на Европейския съюз много държави-членки, в сътрудничество със социалните партньори, въведоха високи стандарти, свързани с условията на труд, които подобряват благосъстоянието на всички работещи и повишават както икономическия растеж, така и конкурентоспособността;
12. счита, че намерението на законодателя в ДКР и Директивата за услугите е несъвместимо с тълкувания, с които могат да се създадат предпоставки за нелоялна конкуренция между предприятията; отбелязва, че предприятията, които подписват и спазват колективни трудови договори, биха могли да изпаднат в неизгодно конкурентно положение спрямо предприятия, които отказват да сторят това;
13. също така изразява становището, че свободата на предоставяне на трансгранични услуги на вътрешния пазар се увеличава допълнително, като се гарантира, че вътрешните и чуждестранните доставчици на услуги са изправени пред сходни икономически условия и условия на пазара на труда на мястото, на което се предоставя услугата;
14. активно насърчава конкурентоспособността въз основа на знания и нововъведения в съответствие с Лисабонската стратегия;
15. поставя под съмнение въвеждането на пропорционален принцип относно действия срещу предприятия, които, разчитайки на правото на установяване или на правото на предоставяне на трансгранични услуги, умишлено подронват условията за трудова заетост; счита, че не следва да се поставя под съмнение използването на колективни действия при трудови спорове за подкрепа на равното третиране и за гарантиране на достойни условия на труд;
16. подчертава, че икономическите свободи в ЕС не могат да се тълкуват като свободи, които предоставят на предприятията правото да избягват или заобикалят националното социално и трудово законодателство и националните практики в тази област или да налагат нелоялна конкуренция относно възнагражденията и условията на труд; във връзка с това счита, че трансграничните действия на предприятия, които може да подронят условията на трудова заетост в приемащата държава, трябва да бъдат пропорционални и не могат автоматично да бъдат оправдавани с разпоредби на Договора относно, например, свободното движение на услуги или свободата на установяване;
17. подчертава, че общностното законодателство трябва да зачита принципа на недискриминация; подчертава в допълнение, че законодателят на Общността трябва да гарантира, че не се създават пречки пред колективните трудови договори,

например тези, които прилагат принципа на еднакво заплащане за еднакъв труд за всички работници на работното място, независимо от тяхната националност или тази на работодателя им, там, където се предоставя услугата, или пред колективните действия при трудови спорове в подкрепа на такъв колективен трудов договор, който е в съответствие с националното законодателство или националната практика;

18. признава, че решенията на Съда на ЕО по делата „Laval”, „Rüffert” и „Luxembourg” предизвикаха някои сериозни опасения по отношение на начина, по който трябва да се тълкуват директивите за минимална хармонизация;
19. отбелязва, че социалните съображения, посочени в членове 26 и 27 от Директива 2004/18 (Директивата за обществените поръчки), дават възможност на държавите-членки да създадат условия на лоялна конкуренция чрез определяне на ред и условия за трудова заетост, които излизат извън пределите на задължителните правила за минимална закрила;
20. счита, че ограниченото правно основание за свободата на движение в ДКР може да доведе до тълкуване на ДКР като изрична покана за нелоялна конкуренция, що се отнася до възнагражденията и условията на труд; следователно счита, че правното основание за ДКР би могло да се разшири, за да включи позоваване на свободното движение на работници;
21. подчертава, че в резултат на това настоящото положение би могло да доведе до ситуация, в която работниците в приемащите държави да се чувстват подложени на конкурентен натиск за намаляване на възнагражденията; поради това счита, че във всички държави-членки трябва да се гарантира съгласувано прилагане на ДКР;
22. припомня, че девет държави-членки са ратифицирали Конвенция № 94 на МОТ относно трудовите клаузи (обществени поръчки); изразява съжаление, че дори съдебните решения не успяват да отчетат в достатъчна степен Конвенция № 94 на МОТ, и изказва своите опасения, че прилагането на тази конвенция в съответните държави-членки би могло да влезе в конфликт с прилагането на ДКР; призовава Комисията да изясни това положение като въпрос от неотложен характер и да продължи да насърчава ратифицирането на тази конвенция, за да се засили още повече изготвянето на социални клаузи в разпоредби, свързани с възлагането на обществени поръчки, което от своя страна е цел на Директивата за обществените поръчки;
23. отбелязва, че не е бил признат фактът, че в съответствие с Конвенции № 87 и № 98 на МОТ ограничения на правото на колективни действия при трудови спорове и на основните права могат да бъдат обосновани единствено от съображения, свързани със здравето, обществения ред и други подобни фактори;

Искания

24. призовава всички държави-членки да прилагат правилно ДКР; освен това подчертава, че законодателството в областта на пазара на труда и правилата, отнасящи се до провеждането на преговори и колективните трудови договори, са от компетенциите на държавите-членки и социалните партньори; посочва, в това отношение, че е задача на държавите-членки да подобряват превантивните, контролните и изпълнителните мерки и да се възползват в пълна степен от тях, в съответствие с принципа на субсидиарността;
25. счита, че в настоящото законодателство на Общността има както законови вратички, така и противоречиви елементи, като следователно може да се е прибягнало до тълкувания на ДКР, които не са били целта на законодателя на Общността, чието намерение беше да се намери добър баланс между свободата на предоставяне на услуги и закрилата на правата на работниците; призовава Комисията да изготви необходимите законодателни предложения, които биха съдействали за предотвратяването на противоречиво тълкуване в бъдеще;
26. следователно приветства изявлението от 3 април 2008 г., в което Комисията не само се ангажира да продължи да работи по въпроса, свързан с конкуренцията, която се основава на ниски социални стандарти, но и подчерта, че свободата на предоставяне на услуги не противоречи и по никакъв начин няма преимущество над основното право на стачка, както и на присъединяване към професионални съюзи; поощрява прилагането без забавяне на заключенията на Съвета от 9 юни 2008 г., за да се преодолеят слабостите в прилагането, да се предотвратят по-нататъшни проблематични ситуации и злоупотреби и да се създаде желаният климат на взаимно доверие; призовава Комисията и държавите-членки да насърчават по-тясно сътрудничество между държавите-членки, националните органи и Комисията по отношение на наблюдението и обмена на най-добри практики; счита, че това би представлявало ефективен метод за борба със злоупотребите;
27. приветства дадения от Комисията сигнал, че тя вече е готова да преразгледа въздействието на вътрешния пазар върху правата на трудещите се и колективното договаряне;
28. предлага това преразглеждане да не изключва частичен преглед на ДКР, специално по отношение на въпросите, свързани с приложимите условия на труд, равнищата на заплащане, принципа на равно третиране на работниците в контекста на свободното движение на услуги, зачитането на различните трудови модели и продължителността на командироването;
29. смята, че следва да не се излага на риск упражняването на основни права, признати в държавите-членки, в конвенциите на МОТ и в Хартата на основните права на Европейския съюз, включително правото на договаряне, сключване и прилагане на колективни трудови договори, както и правото на предприемане на колективни действия при трудови спорове;
30. подчертава, че трябва напълно ясно да се заяви, че ДКР и другите директиви не забраняват на държавите-членки и социалните партньори да изискват по-благоприятни условия, насочени към равно третиране на работниците, както и че са предоставени уверения, че законодателството на Общността може да се прилага въз

основа на всички съществуващи модели на пазара на труда;

31. призовава Комисията да приложи решенията на Съвета по отношение на създаването на електронна система за обмен на информация като въпрос от неотложно естество, тъй като това би предоставило възможност на държавите-членки да водят по-ефективно борба със злоупотребите;
32. изисква от държавите-членки и Комисията да приемат мерки за борба със злоупотребите, по-специално със свързаните с дейността на „дружествата-пощенски кутии”, които не развиват никаква истинска и ефективна стопанска дейност в държавата, в която са установени, а са били създадени, понякога дори пряко от главния изпълнител в приемащата държава, с единствената цел да извършват стопанска дейност в приемащата държава, за да се заобиколи пълното прилагане на правилата и разпоредбите на приемащата държава, особено по отношение на възнагражденията и условията на труд; призовава Комисията да определи ясни правила за борба с „дружествата-пощенски кутии” в своя кодекс за поведение за предприятията в съответствие с Директивата за услугите;
33. потвърждава, че основните социални права не са в подчинено положение спрямо икономическите права в йерархичното подреждане на основните свободи; следователно призовава в първичното законодателство отново да се потвърди балансът между основните права и икономическите свободи с цел да се спомогне за избягването на развитие в посока към по-ниски социални стандарти;
34. приветства общата позиция на Съвета относно нова директива за агенциите за временна заетост, която би предвидила третиране без дискриминация от първия работен ден, освен ако социалните партньори не се договорят другояче;
35. призовава Комисията да представи дългоочакваното съобщение относно транснационалното колективно договаряне, предлагащо създаването на правна рамка за транснационалните колективни трудови договори;

o

o o

36. възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета и Комисията, както и на парламентите на държавите-членки.

ИЗЛОЖЕНИЕ НА МОТИВИТЕ

Introduction

In December 2007 the European Court of Justice (ECJ) delivered its judgments in two cases on how the EU balances the economic and the social objectives of the Treaty. *The Viking case* concerns a collective action relating to the reflagging of a vessel from Finland to Estonia. In *the Laval case* a Swedish trade union, by means of collective action, had tried to force a Latvian provider of services to sign a collective agreement when performing services in Sweden.

In April 2008 the ECJ delivered another verdict in the *Rüffert case*. **The** case concerns the right of public authorities, when awarding contracts for work, to demand that tendering companies commit themselves to pay wages that are in line with rates already agreed through collective bargaining where the work is carried out, or whether this could be outlawed as a restriction on the freedom to provide services under Article 49 of the Treaty.

The report is focusing on the principle consequences of the verdicts and not so much on national problems in the implementation which should be dealt with promptly at the national level.

Principles

The first part of the report deals with the guiding principles for the internal market and the necessary balance between the free movement of services and the rights of workers.

Anyone should have the right work anywhere in the European Union and it is regretful that this right is not applied uniformly across the EU. However this has to be balanced against fundamental rights and the possibility for governments and trade unions to ensure non-discrimination and equal treatment. We cannot turn a blind eye when migrant workers are paid less than national workers, sending the message she/he is worth less than the national workers performing the same job. It is in everybody's interest that workers enjoy equal conditions, whether national or migrant. **Thus, equal treatment and pay for equal work should always be the main principle.**

Effects of the ECJ ruling

The posting Directive (PWD)

Traditionally, the PWD has been interpreted as a *minimum* directive in the sense that it lays down a “hard core” of minimum working conditions that member states have to ensure and that also applies to temporary, foreign workers. However, the PWD does not exclude systems with higher protection. The reasons for this interpretation are mainly to be found in article 3(7) in the directive “*Paragraphs 1 to 6 shall not prevent application of terms and conditions that are more favourable to workers*”.

This perception is, however, changed with the Laval ruling, in which the court states that article 3(7) in the Posting Directive “*cannot be interpreted as allowing the host Member State to make the provision of services in its territory conditional on the observance of terms and conditions of employment which go beyond the mandatory rules for minimum protection*”. The ruling furthermore states that the PWD lays down the degree of protection that the host member state “*is entitled to require those undertakings to observe*” (our emphasis) (Para. 80),

and continues in the next paragraph “*the level of protection which must be guaranteed to workers posted to the territory of the host Member State is limited, in principle, to that provided for in Article 3(1), first subparagraph, (a) to (g) of Directive 96/71*”. What the host member state can impose on a visiting company is thus limited to the core of the PWD, and nothing beyond that. In other words, what we thought was a minimum directive has become a *maximum* directive.

In the reasoning of this ruling, the court has, for practical purposes, *abolished* article 3(7) allowing more favourable terms and conditions. Thus, national wage agreements can be undercut for posted workers. This interpretation is further developed and explained in the Ruffert case. The ECJ states in paragraph 32 that the normal wage in Niedersachsen “*cannot be considered to be a term and condition of employment which is more favourable to workers within the meaning of Article 3(7) of Directive 96/71.*” The Court continues to say that “*such an interpretation would amount to depriving the directive of its effectiveness (see Laval un Partneri, paragraph 80).*” In other word the directive could not be interpreted in the way it is written since it would go against the purpose of the directive which according to the court is to bring about the freedom to provide services and not the protection of workers.

The balance between the free movement of services and the fundamental right to strike

The ECJ in the Viking and Laval cases introduces a horizontal direct effect of article 43 and 49 which can be used by employers and service providers to challenge collective agreements and industrial actions with a cross-border effect. The autonomy for collective bargaining from competition rules is thereby not extended to the field of free movement. This brings about risks: Industrial relations in the Member States could be put under legal scrutiny; uncertainty in industrial relations; a “flood” of cases to the ECJ. Any company in a transnational dispute has the opportunity to use this judgement against union actions, alleging that it was “disproportional”.

The verdict says that the right to strike is a fundamental right but not so fundamental as the EU's free movement provisions. This could lead to wage competition and make it difficult for trade unions to ensure equal treatment.

Demands

Since these verdicts have proven that the current legislation is not sufficient enough to provide a balance between the freedom to provide services and the workers rights, we need to take immediate action to ensure that necessary changes in European legislation are made in order to counter the possible detrimental social, economical and political effects of the ECJ judgements.

These changes should be considered;

- Review the PWD.
- Summarize the social clauses of the Monti directive and the Service directive in a social clause in primary law or in an inter-institutional agreement.
- Immediately adopt the Temporary Agency Directive in which it is clarified that the same rules should immediately apply to temporary agency workers as if they were employed directly by the enterprise.
- Adopt measures to combat **letterbox-companies**, undertakings not engaged in any genuine and meaningful business in the country of origin but created, sometimes even

directly by the main contractor in the host country, for the sole purpose of offering 'services' to the host country in order to avoid the full application of host country rules and regulations especially with regard to wages and working conditions.

10.9.2008

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ

на вниманието на комисията по заетост и социални въпроси

относно предизвикателствата пред колективните споразумения в ЕС
(2008/2085(INI))

Докладчик по становище(*): Tadeusz Zwiefka

(*) Процедура с асоциирани комисии – член 47 от правилника

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Комисията по правни въпроси приканва водещата комисия по заетост и социални въпроси да включи в предложението за резолюция, което ще приеме, следните предложения:

- А. като има предвид, че Договорът за създаване на Европейската общност признава основните права, предвидени в Хартата на основните права на Европейския съюз, както и в конституциите на държавите-членки и в различни международни договори и конвенции, като основна отправна точка за правото и практиката на ЕС,
- Б. като има предвид, че Договорът за създаване на Европейската общност установява редица принципи; като има предвид, че една от основните дейности на Общността е вътрешен пазар, който се характеризира с премахването на пречките пред свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали между държавите-членки, както и политика в социалната област,
- В. като има предвид, че един от тези принципи е признаването на основни конституционни права на гражданите, включващи правото на създаване на профсъюзи, правото на стачка и правото на договаряне на колективни трудови договори,
- Г. като има предвид, че основните принципи на вътрешния пазар включват свободно движение на работници, свобода на установяване и свободно предоставяне на услуги,
- Д. като има предвид, че съгласно член 39 от Договора за създаване на Европейската общност, свободното движение на работници налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство между работниците от държавите-

членки, що се отнася до заетост, възнаграждение и други условия на труд,

- Е. като има предвид, че правото на предприемане на колективни действия и на сключване на колективни трудови договори е основно право, което представлява неразделна част от общите принципи на правото на Общността; като има предвид, че в тази връзка Съдът на Европейските общности не следва да се опира на изявление на Съвета и Комисията от 24 септември 1996 г., което не е било прието от Европейския парламент в качеството му на съзаконодател, с цел да се ограничи тълкуването на концепциите за „разпоредби, свързани с обществения ред“ и „национални разпоредби с основна важност за политическия ред“ само до задължителни правила, предвидени в законодателството,
- Ж. като има предвид, че член 3, параграф 1, буква а) от Директивата за услугите ясно посочва, че тази директива не цели да замени Директива 96/71/ЕО (ДКР)¹ и не засяга нейните разпоредби,
- З. като има предвид, че ограничения върху основните свободи са допустими по силата на Договора за ЕО, ако с тях се преследват законни цели, съвместими с Договора, ако се основават на императивни съображения от обществен интерес, ако са подходящи за постигане на преследваните цели и не надхвърлят необходимото за постигането на тези цели; като има предвид, че, същевременно, съгласно член 52 от Хартата на основните права ограничения на упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, могат да бъдат налагани, само ако са пропорционални и необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора,
- И. като има предвид, че ролята на Съда на Европейските общности е да тълкува правото на Общността с оглед на основните права и свободи и да осигурява спазването на законността при тълкуването и прилагането на Договора за ЕО,
- Й. като има предвид, че от компетентността на националните съдилища е да установят за всеки отделен случай дали са изпълнени критериите по отношение на съвместимостта на ограничаването на основните свободи с правото на Общността,
- К. като има предвид, че единното прилагане и изпълнение на разпоредбите на ДКР са от съществено значение, за да се гарантират нейните цели и по-специално спазването на договореностите относно колективните трудови договори, съществуващи в държавите-членки,
- Л. като има предвид, че беше отбелязано наличието на различаващи се становища и тълкувания в рамките на Съда на Европейските общности и между Съда и неговите генерални адвокати по отношение на различните дела, свързани с ДКР, в частност по отношение на Дело С-341/05 *Laval*² и Дело С-346/06 *Rüffert*³; като има предвид,

¹ Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 18, 21.1.1997 г., стр. 1).

² Решение на Съда на Европейските общности от 18 декември 2007 г. по Дело С-341/05 *Laval un Partneri Ltd* [2007] ECR I-11767 (Дело *Laval*).

че когато тези становища и тълкувания се различават, може да съществуват основания за изясняване в светлината на баланса между основните права и свободи,

1. изтъква, че никое от наскоро издадените решения на Съда на Европейските общности¹ не засяга нито съдържанието на колективните трудови договори, които могат да бъдат сключени в държавите-членки, нито правото на сключване на такива договори;
 2. подчертава, че съгласно съдебната практика на Съда на Европейските общности, държавите-членки не могат да налагат минимални стандарти по въпроси, различни от предвидените в ДКР, и съдържанието на тези минимални стандарти не може да се определя от източник, който не е предвиден от тази директива;
 3. подчертава, че е необходимо да се гарантират определени минимални условия на труд за работниците, които се движат в рамките на Европейския съюз;
 4. отбелязва, че национални правила, които не вземат под внимание колективните трудови договори – независимо от тяхното съдържание – с които предприятия, които командирова работници в приемаща държава, са вече обвързани в държавата-членка, в която са се установили, поражда, както определя Съдът на Европейските общности, дискриминация срещу тези предприятия доколкото съгласно националните правила те се третират по същия начин като националните предприятия, които не са сключили колективен трудов договор;
 5. признава, че, както Съдът на Европейските общности ясно посочва в делата *Laval* и *Viking*, правото на предприемане на колективни действия попада в обхвата на правото на Общността, по-специално членове 43 и 49 от Договора за ЕО, и следователно трябва да се основава на императивни съображения от обществен интерес, трябва да бъде пропорционално и да използва целесъобразни средства, които не надхвърлят необходимото;
- подчертава в тази връзка, че в съответствие с решенията на Съда на Европейските общности, правото на предприемане на колективни действия за защита на работниците може да представлява такива императивни съображения;
6. отбелязва, че хоризонталното действие на определени разпоредби от Договора за ЕО зависи от изпълнението на точно определени условия, наред с другото условието те да предоставят права на лица, които имат интереси в съответствие с така установените задължения; изразява загриженост, че при специфичните обстоятелства по делата, по които Съдът на Европейските общности наскоро постанови решения, хоризонталното действие на член 43 от Договора за ЕО беше надлежно установено и счита, че това може да доведе до повече дела пред Съда;
 7. призовава държавите-членки да гарантират правилното въвеждане, прилагане и изпълнение на ДКР; призовава Комисията да предостави подходящи насоки на

³ Решение на Съда на Европейските общности от 3 април 2008 г. по Дело C-346/06 *Rüffert*, все още не публикувано в ECR (вж. ОВ С 128, 24.5.2008 г., стр. 9).

¹ Вж. освен цитираните по-горе решения по дела *Laval* и *Rüffert*, решението на Съда на Европейските общности от 11 декември 2007 г. по Дело C-438/05 *International Transport Workers' Federation and Finish Seamen's Union* [2007] ECR I-10779 (Дело *Viking*).

държавите-членки по отношение на въвеждането, прилагането и изпълнението на тази директива;

8. приветства в тази връзка препоръката на Комисията от 3 април 2008 г.¹ и заключенията на Съвета от 9 юни 2008 г.² относно разширяване на административното сътрудничество в контекста на командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги;
9. призовава Комисията да предприеме подходящи действия по отношение на онези държави-членки, които не прилагат правото на Общността в тази област, както се тълкува от Съда на Европейските общности.

¹ ОВ С 85, 4.4.2008 г., стр.1 и ОВ С 89, 10.4.2008 г., стр. 18.

² Все още непубликувани в ОВ.

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	9.9.2008
Резултат от окончателното гласуване	+: 24 -: 0 0: 0
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Marek Aleksander Czarnecki, Bert Doorn, Monica Frassoni, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Othmar Karas, Piia-Noora Kauppi, Klaus-Heiner Lehne, Katalin Lévai, Antonio Masip Hidalgo, Hans-Peter Mayer, Manuel Medina Ortega, Hartmut Nassauer, Aloyzas Sakalas, Francesco Enrico Speroni, Daniel Strojž, Rainer Wieland, Jaroslav Zvěřina, Tadeusz Zwiefka
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Vicente Miguel Garcés Ramón, Jean-Paul Gauzès, Georgios Papastamkos, Gabriele Stauner, Jacques Toubon, Ieke van den Burg
Заместник(ци) (чл. 178, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Renate Weber

16.7.2008

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА ПО ВЪТРЕШНИЯ ПАЗАР И ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ

на вниманието на комисията по заетост и социални въпроси

относно предизвикателствата по отношение на колективните трудови споразумения в ЕС
(2008/2085(INI))

Докладчик по становище: Małgorzata Handzlik

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Комисията по вътрешния пазар и защита на потребителите приканва водещата комисия по заетост и социални въпроси да включи в предложението за резолюция, което ще приеме, следните предложения:

- А. като има предвид, че правото на колективни действия е признато като основно право на общите принципи на правото на Общността, и като има предвид, че това право е утвърдено от Съда на Европейските общности,
- Б. като има предвид, че принципът на свободно движение на услуги като съществен елемент от вътрешния пазар, както и основните цели на Съюза, като например насърчаване на икономически и социален растеж и укрепване на икономическото и социално сближаване, стоят в основата на европейската интеграция, и като има предвид, че следователно тази свобода при всички случаи следва да бъде съвместима с правото на социалните партньори на колективно трудово договаряне,
 1. подчертава необходимостта от запазване на баланса между свободата на предоставяне на услуги и свободата на установяване и гарантирането на регулаторна рамка за закрила на работниците;
 2. посочва, като взема предвид решенията на Съда на Европейските общности, че налагането на условия на труд на работници, командировани от доставчици на услуги от други държави-членки, чието прилагане не се изисква или разрешава в Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги¹, или принуждаването на доставчиците на услуги да преговарят с професионалните съюзи относно подобни условия на труд води до неоправдано ограничение на

¹ ОВ L 18, 21.1.1997 г., стр. 1.

свободата на предоставяне на услуги; счита следователно, че колективните действия не трябва да целят налагане на условия на труд, които надхвърлят предвиденото в Директива 96/71/ЕО и които не са достатъчно точни и достъпни;

3. отбелязва, че е важно правилата на европейския пазар на труда да са прозрачни и равни за всички, но също така отбелязва, че различните политически традиции правят невъзможно въвеждането на единствен модел на пазар на труда; счита, че в случаите, в които някои държави-членки са особено засегнати, следва да се проведе подробна оценка на въздействието от съдебните решения на национално равнище при консултации със социалните партньори;
4. подчертава, че не е необходимо да се преразглеждат разпоредбите на Директива 96/71/ЕО преди да се проведе анализ и да се изяснят на национално равнище действителните предизвикателства по отношение на различните модели на колективно трудово договаряне;
5. подчертава, че член 3, параграф 7 от Директива 96/71/ЕО дава възможност на командированите работници да се ползват от по-изгодните условия на изпращащата страна по време на командировката им в страната-домакин;
6. счита, че правилното прилагане и изпълнение на разпоредбите на Директива 97/61/ЕО са от съществено значение, за да се осигури постигането на целите ѝ, а именно да се улесни предоставянето на услуги, като в същото време се гарантира подходяща закрила на работниците, както и пълното спазване на договореностите относно колективните трудови договори, съществуващи в държавите-членки, в които работниците са командировани в рамките на директивата;
7. призовава Комисията и държавите-членки да коригират недостатъците по отношение на въвеждането, прилагането и изпълнението на Директива 96/71/ЕО, по-специално посредством опростяване на административните разпоредби и формалности и организиране на по-тясно сътрудничество между администрациите на държавите-членки; настоятелно призовава Комисията да предприеме подходящи действия срещу държавите-членки, които не прилагат правото на Общността в тази насока;
8. призовава Комисията да осигури повече указания за държавите-членки и доставчиците на услуги относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги, като взема предвид ръководните принципи на Директива 96/71/ЕО и решенията на Съда на Европейските общности с оглед избягване на допълнителни несъответствия по отношение на тълкуването на директивата;
9. призовава Комисията да направи ясно изявление по отношение на правото на държавите-членки да надхвърлят ядрото от минимални трудови стандарти, доколкото тези по-високи стандарти са общоприложими в рамките на територията, където се извършва дейността.

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	15.7.2008
Резултат от окончателното гласуване	+: 20 -: 17 0: 0
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Gabriela Crețu, Mia De Vits, Janelly Fourtou, Martí Grau i Segú, Małgorzata Handzlik, Malcolm Harbour, Anna Hedh, Eija-Riitta Korhola, Kurt Lechner, Lasse Lehtinen, Toine Manders, Catuscia Marini, Николай Младенов, Catherine Neris, Bill Newton Dunn, Zita Pleštinská, Giovanni Rivera, Zuzana Roithová, Heide Rühle, Leopold Józef Rutowicz, Salvador Domingo Sanz Palacio, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Eva-Britt Svensson, Jacques Toubon, Barbara Weiler, Marian Zlotea
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Emmanouil Angelakas, André Brie, Colm Burke, Giovanna Corda, Jan Cremers, Benoît Hamon, Joel Hasse Ferreira, Filip Kaczmarek, Manuel Medina Ortega, José Ribeiro e Castro, Olle Schmidt
Заместник(ци) (чл. 178, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Dragoș Florin David, Jan Olbrycht

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	22.9.2008
Резултат от окончателното гласуване	+ : 38 - : 0 0 : 5
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Jan Andersson, Edit Bauer, Iles Braghetto, Philip Bushill-Matthews, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Luigi Cocilovo, Jean Louis Cottigny, Jan Cremers, Proinsias De Rossa, Harlem Désir, Harald Ettl, Ilda Figueiredo, Joel Hasse Ferreira, Stephen Hughes, Ona Juknevičienė, Jean Lambert, Raymond Langendries, Bernard Lehideux, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Maria Matsouka, Mary Lou McDonald, Elisabeth Morin, Siiri Oviir, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Jacek Protasiewicz, Bilyana Ilieva Raeva, Elisabeth Schroedter, José Albino Silva Peneda, Kathy Sinnott, Gabriele Stauner, Ewa Tomaszewska, Gabriele Zimmer
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Gabriela Crețu, Petru Filip, Sepp Kusstatscher, Ria Oomen-Ruijten, Csaba Sógor, Anja Weisgerber
Заместник(ци) (чл. 178, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Wolfgang Bulfon, Iratxe García Pérez, Helmut Kuhne, María Isabel Salinas García